

Sygn. akt II K 185/16

PR 1 Ds 945/2015

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Dorożyński

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Kot

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 września 2016 roku sprawy:

J. P. (P.) s. L. i H. z domu K. ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 03 listopada 2015r. w P. woj. (...), kierował umyślnie w ruchu lądowym samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości (wynik badania: I -1,63 mg/l, II - 1,64 mg/l, III - 1,66 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu),

- to jest o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk;

I. oskarżonego **J. P.** uznaje za winnego dokonania czynu opisanego w części wstępnej wyroku, który to czyn stanowi przestępstwo z art. 178a § 1 kk i za to z mocy art. 178a § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego **J. P.** warunkowo zawiesza na okres próby w wysokości 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązuje oskarżonego **J. P.** do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;

IV. na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego **J. P.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, objętych kategorią B prawa jazdy, na okres 3 (trzech) lat;

V. na podstawie art. 63 § 4 kk zalicza oskarżonemu **J. P.** na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 3 listopada 2015 roku do daty prawomocności wyroku;

VI. na podstawie art. 43a §2 kk orzeka od oskarżonego **J. P.** świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych;

VII. na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego **J. P.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz obciąża go wydatkami w kwocie 160 (sto sześćdziesiąt) złotych poniesionymi w toku postępowania przez Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 185/16

UZASADNIENIE

Zwięzłe wskazanie udowodnionych faktów oraz dowodów, na których się oparto:

W dniu 3 listopada 2015 roku przed godziną 18. J. P. kierował samochodem O. (...) nr rej. (...). Jechał drogą krajową DK (...) od S. do P.. Następnie zjechał na parking przed restauracją (...), która sąsiaduje z budynkiem Komisariatu Policji w P.. Na odcinku od S. za jego pojazdem poruszał się samochód marki A., w którym jechali R. W. i D. A.. Samochód kierowany przez J. P. nie trzymał toru jazdy, przemieszczając się od prawej do lewej strony jezdni. Zaniepokoiło to osoby jadące w samochodzie A.. O podejrzeniu, że tym samochodem może kierować nietrzeźwy kierowca powiadomili telefonicznie Policję. R. W. i D. A. również zatrzymali się w pobliżu parkingu przy restauracji (...) i powiadomili Policję o miejscu postoju samochodu O. (...). Kiedy zauważyli, że do tego samochodu dochodzi patrol policjantów, odjechali. Do tego momentu z samochodu O. (...) nikt nie wysiadał, w szczególności drzwiami od strony kierowcy. / dowód: zeznania świadków R. W. k. 79, D. A. k. 79v, M. J. k. 80-80v, 61v, M. K. k. 80v, policyjny raport działań k. 27 akt/

Kiedy funkcjonariusze Policji podeszli do samochodu O. (...) J. P. spał. Po obudzeniu J. P. udał się on z policjantami na pobliski Komisariat Policji, gdzie przeprowadzono badania jego trzeźwości. Pierwsze badanie alkometrem wykazało 1,63 mg/l, drugie badanie 1,64 mg/l i trzecie badanie wykazało 1,66 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. /dowód: zeznania świadków M. J. k. 80-80v, M. K. k. 80v-81 protokół badania trzeźwości k. 2 akt/

J. P. ma wykształcenie średnie, jest na emeryturze. Wysokość jego świadczenia emerytalnego wynosi 2140 złotych. Ma syna w wieku 21, który studiuje. Jest właścicielem domu jednorodzinnego w J., samochodów O. (...) i O. (...). Nie był karany, nie był leczony psychiatrycznie. /dane osobowe k. 78v, karta karna k. 76 akt/

Dowody, którym nie dano wiary:

Nie dano wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że tego dnia jechał samochodem ale z nieznanym mu mężczyzną, który kierował samochodem. Mężczyzna ten na parkingu wysiadł z samochodu, a oskarżony miał potem też wysiąść z samochodu, przejść się a potem usiąść na miejscu kierowcy i tam zastali go funkcjonariusze Policji. Wersja oskarżonego o nieznanym, któremu miał powierzyć swój samochód, jest nieprzekonująca. Oskarżony nawet nie był w stanie określić celu wspólnej podróży ani wyglądu swego towarzysza podróży. Brak jest zatem jakichkolwiek elementów, które mogłyby choćby w minimalnym stopniu uprawdopodobnić podawaną przez niego historię. Wyjaśnienia oskarżonego są natomiast podważone zeznaniami bezpośrednich świadków zdarzenia R. W. i D. A.. Są to osoby postronne, które ze zdarzeniem zetknęły się przypadkowo, w czasie gdy właśnie jechali za samochodem O. (...). Nie mają oni zatem żadnego szczególnego interesu, aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego. Z ich zgodnych zeznań wynika, że zachowali oni ciągłość obserwacji samochodu marki O. (...) od wylotu drogi z miejscowości S. do parkingu przed restauracją (...) w P.. Obserwowali oni ten pojazd także na parkingu do czasu, gdy zauważyli dochodzących do samochodu policjantów. W tym czasie jak zeznali świadkowie z samochodu nikt nie wysiadał od strony kierowcy. Wykluczyć zatem należało wersję oskarżonego, że z tego samochodu na parkingu wysiadł najpierw kierowca a potem oskarżony wsiadł do tego samochodu na miejsce kierowcy. Sekwencja zdarzeń opisywana przez świadków R. W. i D. A. wskazuje niezbicie, że między zatrzymaniem samochodu O. (...) na parkingu a przybyciem tam patrolu policyjnego upłynął stosunkowo krótki odstęp czasowy. Sytuacja, która była w momencie zatrzymania się tego pojazdu, do czasu przyścia na parking policjantów była więc ta sama. W samochodzie jak wynika z zeznań obu świadków policjantów oprócz oskarżonego nikogo nie było, a oskarżony spał na siedzeniu kierowcy. Okoliczności faktyczne stanowią tu logiczny ciąg wskazujący jednoznacznie, że kierowcą tego samochodu był wówczas oskarżony i to on kierował wcześniej samochodem na odcinku drogi krajowej od S. do P.. Wysoki zaś stan nietrzeźwości oskarżonego w pełni też uzasadnia sposób jazdy tego samochodu, który widzieli świadkowie D. A. i R. W., a polegający na przemieszczaniu się od prawej do lewej strony jezdni.

W treści zeznań świadków D. A. i R. W. jest wprawdzie jedna okoliczność podana odmiennie na rozprawie i w zeznaniach z postępowania przygotowawczego. Zeznając w dochodzeniu świadkowie wskazali, że nie zatrzymali się kiedy samochód O. (...) zatrzymał się na parkingu, natomiast na rozprawie zeznali obaj, że wówczas zatrzymali się na krótko, wówczas poinformowali ponownie telefonicznie Policję o miejscu zatrzymania się samochodu O. (...), a kiedy widzieli dochodzących policjantów odjechali. Treść zeznań z dochodzenia nie może jednak stanowić podstawy

do przyjęcia niewiarygodności zeznań świadków na rozprawie. Mianowicie świadkowie niezależnie od siebie w swych spontanicznych zeznaniach podali na rozprawie, że zatrzymali się, choć nie na parkingu tam gdzie oskarżony, a po odczytaniu im wcześniejszych zeznań nadal podtrzymywali wersję o wprawdzie niedługim ale zatrzymaniu się do czasu przyścia policjantów. Brak jest podstaw do przyjęcia, że świadkowie zgodnie podają obecnie sytuację, która się nie zdarzyła. Nie mają w tym żadnego interesu. Natomiast fakt potwierdzenia wykazem połączeń telefonicznych drugiej rozmowy z ich telefonu z Komisariatem Policji potwierdza pośrednio właśnie tę sytuację, o której zeznają świadkowie, że zatrzymali się i wówczas właśnie przekazali na Policję, że samochód O. (...) zatrzymał się na parkingu przy restauracji (...). Z treści zeznań złożonych w dochodzeniu wynika też, że świadkowie określili, że nie zatrzymywali się przy samochodzie oskarżonego, co nie jest sprzeczne z ich zeznaniami na rozprawie, bo wskazali oni inne miejsce gdzie się zatrzymali około 30 metrów od pojazdu oskarżonego, w pobliżu punktu handlowego pana S.. Dosłowna treść tych zeznań nie jest zatem w istocie sprzeczna z wersją poddaną przez nich na rozprawie.

Dokonane ustalenia uzasadniają przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu przestępstwa z art. 178a§ 1 kk albowiem kierował samochodem osobowym –pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym- drogą krajową (...) w P., będąc w stanie nietrzeźwości 1,66 mg/l. Ustawowy próg tego stanu zgodnie z art. 115 § 16 pkt 2 kk stanowią stężenia przekraczające 0,25 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Działał on umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Wiedział, że spożywał alkohol a bardzo wysoki poziom stanu nietrzeźwości dawał mu się odczuć jednoznacznie. Wiedział więc w jakim stanie się znajduje i podjął kierunkowe działania, aby jednak prowadzić swój samochód na drodze publicznej, chciał więc popełnić omawiane przestępstwo a nie tylko z taką okolicznością się godził.

Wymierzone kary i środki karne są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Przestępstwo z art. 178a§ 1 kk jest zagrożone alternatywnie karami grzywny, ograniczenia wolności oraz pozbawienia wolności do lat 2, ale w okolicznościach obecnej sprawy nawet uwzględniając dotychczasową niekaralność oskarżonego, wymierzenie innej kary niż pozbawienia wolności nie byłoby zasadne. Bardzo wysoki stan nietrzeźwości ponad pięciokrotnie przekraczający próg minimalny określa bardzo duży stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i jego winy. Ten stan realnie wpływał na upośledzanie zdolności oskarżonego do prawidłowego kierowania pojazdem, który to pojazd przemieszczał się po drodze tzw. wężykiem. Stwarzało to już niebezpieczeństwo dla innych uczestników ruchu drogowego na drodze krajowej. To rażące naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym musi znaleźć odpowiedni wyraz w określeniu dolegliwości kary. Może to zapewnić tylko kara pozbawienia wolności. Orzeczona kara jest w dolnej granicy ustawowego zagrożenia i z zastosowaniem warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres 2 lat próby. Powinno to wpływać mobilizująco na oskarżonego w tym okresie, aby podobnych praktyk nie podejmował. Okoliczności sprawy wskazują bowiem, że przyczyną zdarzenia może być problem z nadużywaniem alkoholu. Ten czynnik zatem oskarżony musi wyeliminować w pierwszej kolejności ze swego zachowania. Utrzymanie więc zagrożenia wykonania kary przez dwa lata będzie oczekiwanym bodźcem dla oskarżonego, aby podjąć w tym zakresie starania. W tym też celu nałożono na oskarżonego na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk obowiązek probacyjny powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wobec sprawców przestępstwa z art. 178a§ 1 kk jest na podstawie art. 42§ 2 kk obowiązkowe w wymiarze od 3 lat do lat 15. Orzeczono tu zakaz minimalny odniesiony do pojazdów, objętych uprawnieniami B prawa jazdy, gdyż jest to wymiar dolegliwy a oskarżony nie był dotychczas karany za przestępstwa w komunikacji. Również na podstawie art. 43a§ 2 kk orzeczenie świadczenia pieniężnego jest obligatoryjne w przypadku skazania za przestępstwo z art. 178a§ 1 kk od kwoty minimalnej 5 000 złotych.

Na podstawie art. 63§ 4 kk na poczet zakazu prowadzenia pojazdów zaliczono oskarżonemu okres stosowania wobec niego zatrzymania prawa jazdy od dnia 3 listopada 2015 roku.

Oskarżony jest osobą posiadającą stały dochód i dlatego zsządzo od niego zwrot kosztów sądowych na zasadzie art. 627 kpk.